

РЕШЕНИЕ

№ 4081

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 15.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **3928** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 204, ал. 1 и сл. от Административно – процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 124, ал. 1 във вр. чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) и по чл. 86, ал. 1 във вр. чл. 61, ал. 2 от ЗДСл и чл. 106, ал. 4 от ЗДСл.

Образувано е по искова молба на И. Б. С. от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 срещу Патентно ведомство на Република България, с която се претендира присъждане на обещетение за:

- времето, през което е останала без работа в резултат на прекратяване на служебното ѝ правоотношение, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, в размер на 9 000 лева, ведно със законните лихви, считано от 19.04.2022 г. до окончателното му изплащане,
- законни лихви за периода 23.07.2020 г. – 03.12.2021 г. върху изплатеното ѝ обезщетение по чл. 61, ал. 2 от ЗДСл – за неизползван платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, признато за служебен стаж и за неизползван отпуск, отложен по реда на чл. 59, правото за който не е погасено,
- законни лихви за периода 23.07.2020 г. – 03.12.2021 г. върху изплатеното ѝ обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл – за неспазване срока на предизвестие.

В исковата молба и представената на 20.05.2022 г. писмена молба се сочи, че с влязло в сила решение на 19.04.2022 г., постановено по адм. дело 4524/2021 г. по описа на АССГ, е отменена издадена от председателя на Патентно ведомство заповед, с която е

прекратено служебното правоотношение на ищцата на длъжността „главен експерт“ в Дирекция „Спорове и административно-наказателна дейност“. Твърди се, че дължимите обезщетения по Закона за държавния служител, на основание чл. 61, ал. 2 и на основание чл. 106, ал. 4, са изплатени едва на 03.12.2021 г. Така са обосновани акцесорните претенции по чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите за обезщетение за забавено изпълнение в периода от връчване на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение до момента на изплащане на обезщетенията. Претендира се и обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл в размер на 9 000 лева, ведно със законните лихви, считано от отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение като незаконосъобразна.

В съдебното производство ищцата участва лично. Поддържа изцяло исковите си претенции, така както са предявени и моли съда да ги уважи като основателни, като ѝ присъди и направените по делото разноски. В представените писмени бележки развива подробни съображения относно основателността на претендираните обезщетения. Застъпва становище за неоснователност на възражението за прихващане, направено от процесуалния представител на ответника в отговора на исковата молба, поддържано и в съдебното производство, което обосновава с различното правно основание, на което ѝ е изплатено обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. По отношение на размера на обезщетенията се позовава на приетото и неоспорено заключение на съдебно счетоводната експертиза, изготвено по нейно искане. Относно периодите, за които претендира обезщетения за забавено изпълнение в условията на евентуалност излага съображения, че за начален момент на забавата следва да се счита или датата на прекратяване на служебното правоотношение – 23.07.2020 г., или датите, на които са връчени (отправени) поканите за доброволно изпълнение на органа по назначаване

- 31.08.2020 г. и 30.09.2020 г. – за обезщетенията по чл. 61, ал. 2 и по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл,

- 19.04.2022 г. – за обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Поддържа и искането си за присъждане на направените разноски.

Ответникът – Патентно ведомство на Република България, представлявано от председателя си, чрез процесуалния си представител – юриск. Й., в депозирания писмен отговор на исковата молба и в съдебното заседание, оспорва исковите претенции за лихви за забавено изпълнение при изплащане на обезщетенията, на основание чл. 61, ал.2, чл. 106, ал. 4 и чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Прави възражение за прихващане по отношение на размера на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и изплатеното, на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. Позовава се на константната практика на ВАС, че отмяната на административен акт за прекратяване на служебно правоотношение на държавен служител е основание за изплащане единствено на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, за периода, за който е останал без работа, но за не повече от 6 месеца. При условията на алтернативност в писмено становище от 07.10.2022 г., процесуалният представител на ответника е изложил съображения относно началния момент, от който възниква правото на обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл - два месеца след прекратяване на служебното правоотношение – 23.09.2020 г. Счита, че ако съдът приеме за доказани по основание претенциите за лихви върху вече изплатените обезщетения на ищцата, на основание чл. 61, ал. 2 и по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, те следва да бъдат определени за периода 23.09.2020 г. - 03.12.2021 г. По отношение на предявения иск за обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл са изложени

съображения, че не е заявен с исковата молба, и в този аспект, правото на изменение на петитума е преклудирано след провеждане на първото заседание по делото. Застъпено е становище, че от размера на полагащото се обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл следва да бъде приспаданото изплатеното, на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Не прави възражение за прекомерност на претендираните разноски от ищцата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита исковите претенции за неоснователни и недоказани, и моли съда да ги отхвърли.

Настоящият съдебен състав на Административен съд – София-град, след като обсъди събраните по делото доказателства, в контекста на изложените становища от страните, прие за установено от фактическа страна:

Със Заповед № П-07/23.07.2020 г., издадена от председателя на Патентното ведомство на Република България, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, чл. 7, ал. 2, т. 4, т. 5 и т. 16 от Устройствения правилник на Патентното ведомство, е прекратено служебното правоотношение на ищцата И. Б. С. на длъжността „главен експерт“ в Дирекция „Спорове и административно-наказателна дейност“, считано от 23.07.2020 г. В заповедта са определени дължимите ѝ обезщетения за неползван годишен отпуск, на основание чл. 61, ал. 2 от ЗДСл и за неспазено предизвестие, на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл.

С Решение № 6798 от 18.11.2021 г., постановено по адм. дело № 4524/2021 г. по описа на Административен съд – София-град, влязло в сила с Решение № 3731 от 19.04.2022 г. по адм. дело № 972/2022 г. по описа на ВАС, заповедта е отменена като незаконосъобразна в изпълнение на постановеното Решение № 3731 от 19.04.2022 г. по адм. дело № 972/2022 г. по описа на ВАС – „...И. С. е възстановена на държавна служба, считано от 03.05.2022 г.“, видно и от отбелязването на стр. 10 – 11 в представеното заверено копие на Служебна книжка № 526/02.03.2017 г. (фабр. № 001402 МФ, Серия А - 2015). Считано от 04.05.2022 г. служебното правоотношение на ищцата е прекратено, на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗДСл – по взаимно съгласие на страните (л.23 от делото).

В периода от 23.07.2020 г. – датата на прекратяване на служебното правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, до възстановяването на държавна служба на 03.05.2022 г., в изпълнение на влязлото в сила съдебно решение на ВАС по адм. дело № 972/2022 г., ищцата И. С. не е полагала труд по трудово и/или служебно правоотношение. Този факт е установен от представените заверени копия на Служебната и Трудовата книжка на ищцата (л. 21 – 23 и л. 25 – л. 27 от делото), както и от данните в Справката, издадена от ТД на НАП – С. за периода 01.07.2020 г. – 31.05.2022 г. (л. 38 от делото) и в Справката за актуално състояние на действащите трудови договори за периода 01.07.2020 г. – 01.06.2022 г. (л. 39 от делото).

Изплащането на обезщетенията, на основание чл. 61, ал. 2 и чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от ЗДСл, след прекратяване на служебното правоотношение на ищцата, считано от 23.07.2020г. е установено от приложените писмени доказателства - заверено копие на бюджетно платежно нареждане № Е 00145/02.12.2021 г. за сумата от 2 309,40 лв. – обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл (л. 37 от делото), извлечение от банкова сметка в „Алианц Банк България“ АД с титуляр И. С. (л. 40 от делото), в което са отразени, получени преводи на суми от Патентно ведомство и основанийето за извършването им :

на 29.06.2021 г. – 500 лева - обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл

на 07.09.2021 г. - 654,70 лева – обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл
на 03.12.2021 г. – 1 164,33 лева – обезщетение по чл. 61, ал. 2 от ЗДСл
на 03.12.2021 г. – 2 309,40 лева – обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл.

От ищцата са представени и извлечения от Системата за сигурно електронно връчване на Държавната агенция „Електронно управление“ (л. 48 - 49 от делото), удостоверяващи изпратени и получени от ответника Покани за доброволно изпълнение (л. 50 от делото) за изплащане на дължимите ѝ обезщетения по чл. 61, ал. 2 от ЗДСл и по чл.106, ал. 4 от ЗДСл – на 31.08.2020 г. и на 30.09.2020 г.

Тези факти не са спорни между страните и дават основание на съда да направи следните правни изводи:

Относно исковата претенция по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл:

Разпоредбата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл регламентира правото на обезщетение на държавен служител за времето, през което не е бил на държавна служба, но за не повече от 6 месеца, когато заповедта, с която е било прекратено служебното му правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда. Нормативно е определен и размерът на обезщетението, което може да бъде получено - основната заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно или към момента на невявяване на държавния служител да заеме службата. В хипотезите, при които се установи, че служителят е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, за периода след прекратяване на служебното правоотношение, размерът на обезщетението се определя като разлика в заплатите или като разлика между заплатата и възнаграждението, изчислени на база основна заплата, съответно основно възнаграждение.

За да е основателен искът по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е необходимо да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки:

- отмяна на незаконосъобразен административен акт за прекратяване на служебно правоотношение,
- служителят, чието служебно правоотношение е било прекратено незаконно да е останал без работа по трудово и/или служебно правоотношение,
- настъпили вреди – пропуснато получаване на месечно възнаграждение за времето, през което служителят не е бил на служба или е получавал по-ниско възнаграждение,
- пряка причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

В конкретния казус, влязлото в сила на 19.04.2022 г. съдебно решение по адм. дело 4524/2021 г. по описа на АССГ, установява първата предпоставка - отмяната на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищцата като незаконосъобразна. Правото на обезщетение за оставане без работа възниква след установяване и на правнорелевантния факт - неполагане на труд в период от шест месеца след незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение. Задължителното тълкуване, дадено в Тълкувателно решение № 6 от 25.07.2014 г. на ВКС, по тълк. дело № 6/2013 г. на ОСГК на ВКС позволява доказването на отрицателни фактически твърдения (оставане без работа) чрез установяване на съвкупност от положителни факти (индиции), които позволяват да се направят доказателствени изводи за отрицателния факт.

Събраните по делото доказателства позволяват да се направи несъмнен извод, че в периода след прекратяване на служебното си правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, считано от 23.07.2020 г., ищцата не е работила по трудово и/или

служебно правоотношение до момента на отмяната на административния акт на председателя на Патентното ведомство като незаконен. В този аспект, съдът взе предвид липсата на отразявания в трудовата и служебната ѝ книжка, и данните в представените справки от ТД на НАП – С.. Посочените официални свидетелстващи документи не са оспорени, на основание чл. 193, ал. 1 от ГПК, и имат обвързваща за съда материална доказателствена сила.

Неоснователно е възражението на процесуалния представител на ответника, отразено в писменото становище от 07.10.2022 г., че исковата молба не съдържа претенция за присъждане на обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Макар и да не е посочено правното основание, в депозираната на 29.04.2022 г. молба, ищцата категорично е заявила искане да ѝ бъде присъдено обезщетение за незаконно уволнение в размер на 6 основни месечни заплати, ведно със законната лихва върху тях, считано от датата на постановяване на решението на ВАС до окончателното му изплащане, а в представената молба уточнение от 20.05.2022 г. е посочен и претендиращият размер от 9 000 лева.

Отразеният размер на трудовото възнаграждение на ищцата в служебната ѝ книжка към 23.07.2020 г. – датата на прекратяване на служебното правоотношение, на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл, както и към 03.05.2021 г. - датата на последващото ѝ възстановяване на същата длъжност (л. 21 и л. 23 от делото) в изпълнение на влязлото в сила на 19.04.2021 г. Решение по адм. дело 4524/2021 г. на АССГ, сочат, че няма промяна в основното месечно възнаграждение, което е 1 283 лева. Този размер е ползван и от вещото лице, изготвило заключението на Съдебно счетоводната експертиза, при изчисляване на дължимото обезщетение, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно изготвено заключението на Съдебно счетоводна експертиза, неоспорено от страните по делото. Според експерта, дължимият размер на обезщетението, което ищцата И. С. следва да получи за оставането ѝ без работа, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, е в размер на 7 698 (седем хиляди шестстотин деветдесет и осем) лева.

Основателно е своевременно направеното, в отговора на исковата молба, възражение за прихващане от процесуалния представител на ответника. Възражението за прихващане е редовно средство за процесуална защита, чрез което ответника заявява свои права срещу ищеца. По аргумент от чл. 298, ал. 4 и чл. 371 от ГПК упражняването на това процесуално право не изисква да бъде предявен насрещен иск. Съгласно разпоредбата на чл. 103, ал. 1 от ЗЗД, прихващане се извършва между насрещни парични задължения или задължения за еднородни и заместими вещи, ако вземанията са изискуеми и ликвидни. При упражняване на процесуалното право на прихващане вземането трябва да е определено по размер (да е ликвидно), без да е необходимо да е настъпил неговият падеж (да е изискуемо). При наличие на основания за прихващане погасяването на двете насрещни вземания до размера на по-малкото от тях, съгласно разпоредбата на чл. 104, ал. 2 от ЗЗД, настъпва от деня, в който прихващането е могло да се извърши.

В настоящия казус е установено, че ищцата е получила обезщетение, на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл, в размер на две основни заплати - 2 309.40 лв., което е постъпило по сметката ѝ в „Алианц Банк България“ АД на 03.12.2021 г. Вземанията по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл и по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл са идентични по основание и имат за цел да обезщетят за известен, макар и непродължителен, период от време държавен

служител, който е останал без работа след прекратяване на служебното му правоотношение (до шест месеца, считано от влизане в сила на заповедта за прекратяване - за обезщетението по чл.104, ал. 1 от ЗДСл и до два месеца - за обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл). Касае се за две еднородни, насрещни, ликвидни и изискуеми парични вземания, поради което от дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл следва да се прихване изплатеното, на основание чл.106, ал. 2 от ЗДСл. В този смисъл е и константната практика на ВАС - Решение № 15433/11.12.2020 г. по адм. д. № 6615/2020 г., Решение № 545/24.01.2022 г. по адм. д. № 9779/2021 г., Решение № 14482/24.11.2020 г. по адм. д. № 9842/2020 г., Решение № 8500/06.06.2019 г. по адм. д. № 9817/2018 г., Решение № 3772/19.04.2022 г. по адм. д. № 107/2022 г.

Размерът на дължимото, на основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, обезщетение е изчислен в заключението на Съдебно счетоводната експертиза и е в размер на 5 388.60 (пет хиляди триста осемдесет и осем лева и шестдесет стотинки) лева, след прихващане на вече изплатеното ѝ обезщетение, по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. Казано по друг начин, установеният от експерта размер на обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл - 7 698 лева следва да бъде намален с 2 309,40 лева – изплатеното обезщетение на ищцата, на основание чл. 106, ал. 2 от ЗДСл. Изложеното дава основание да бъде частично уважена исквата претенция по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, а именно в размер на 5 388.60 (пет хиляди триста осемдесет и осем лева и шестдесет стотинки) лева, а за разликата – до предявения размер от 9 000 (девет хиляди) лева - да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана.

По отношение на предявените претенции за обезщетения за забава – законни и мораторни лихви

Искът за обезщетение за забавено плащане на законната лихва върху главницата е акцесорен. В т. 4 на Тълкувателно решение № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС е дадено задължително тълкуване относно началния момент, от който могат да се претендират вреди от незаконни актове на администрацията. Прието е, че вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконният административен акт, а когато вредите произтичат от нищожен административен акт – това е моментът на издаването му. При незаконни фактически действия вземането е изискуемо от датата на тяхното преустановяване. Тълкуването е относимо както по отношение на погасителната давност, така и по отношение на началния момент, от който се дължат лихви за забавено изпълнение.

В настоящия казус, вземането за лихви върху дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, което има за цел да възстанови причинените имуществени вреди, в резултат на оставането без работа на държавен служител, вследствие на незаконно прекратяване на служебното му правоотношение, възниква от деня, в който прекратяването на служебното правоотношение е признато за незаконно. Иначе казано, обезщетение за забавено изпълнение при изплащане на обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл се дължи за периода от момента на влизане в сила на съдебния акт, с който е отменена заповедта за прекратяване на служебно правоотношение, в конкретния казус - 19.04.2022 г. до момента на изплащането на обезщетението. Претенцията за лихви макар и самостоятелна е акцесорна, поради което следва да бъде уважена.

Претендираните обезщетения за законни лихви за забавено плащане на полагащите се парични обезщетения на ищцата в резултат на прекратеното служебно правоотношение - за неползван платен годишен отпуск, на основание чл. 61, ал. 2 от ЗДСл и за неспазен срок на предизвестие, на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, са с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД. От приложените доказателства – извлечението от банковата сметка на ищцата в „Алианц Банк България“ АД е установен по несъмнен начин момента на плащане на:

- обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл - изплатено на 2 пъти – с преводи на 29.06.2021 г. – в размер на 500 лева и на 07.09.2021 г. – в размер на 654,70 лева,
- обезщетението по чл. 61, ал. 2 от ЗДСл - изплатено еднократно - на 03.12.2021 г. – в размер на 1 164,33 лева.

В Закона за държавния служител не е предвиден срок, в който следва да бъдат изплатени обезщетенията по чл. 61, ал. 2 от ЗДСл и по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл, поради което приложимо е общото правило на чл. 84, ал. 2 от ЗЗД – длъжникът изпада в забава след като бъде поканен от кредитора. От ищцата са представени доказателства, удостоверяващи връчени чрез Системата за сигурно електронно връчване покани за доброволно плащане на дължимите ѝ обезщетения, на основание чл. 61, ал. 2 от ЗДСл и на основание чл. 106, ал. 4 от ЗДСл - на 31.08.2020 г. и на 30.09.2020 г.

Изложеното дава основание на съда да приеме, че исковите претенции с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, са доказани по основание, а по отношение на размера им, съдът счита, че се дължат лихви за забавено плащане за периода от датата на първото удостоверение връчване на покана за доброволно изпълнение – 31.08.2020 г. до датата на съответните плащания

- 29.06.2021 г. – за сумата от 500 лева,
- 07.09.2021 г. – за сумата от 654,70 лева
- 03.12.2021 г. – за сумата от 1 164,33 лева.

Въз основа на изчисленията, направени в заключението на Съдебно счетоводната експертиза за размера на дължимите законни лихви на ден за всяка от изплатените суми, съдът определи размера за посочените периоди, както следва:

- 41,81 лева за изплатената част от обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл - сумата от 500 лева (по 0,1389 лв. на ден) за 301 дни (31.08.2020 г. – 29.06.2021 г.),
- 67,65 лева за изплатената част от обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл - сумата от 654,70 лева (по 0,1819 лв. на ден) за 372 дни (31.08.2020 г. – 07.09.2021г.),
- 148,44 лева за изплатеното обезщетение по чл. 61, ал. 2 от ЗДСл - сумата от 1 164,33 лева (по 0,3234 лв. на ден) за 459 дни (31.08.2020 г. – 03.12.2021 г.).

По делото са направени разноски в размер на 250 лева – възнаграждение на вещото лице за изготвената Съдебно счетоводна експертиза. Ищцата е внесла сумата от 200 лева, определена като първоначален депозит за вещото лице. За останалата част от присъденото възнаграждение на вещото лице - сумата от 50 лева, съдът в съответствие с разпоредбата на чл. 78, ал. 1 от ГПК, при този изход на спора, счита, че ответникът следва да бъде осъден да плати съразмерно на уважената част на предявената искова претенция по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл (5 388.60), направените разноски за възнаграждение на вещото лице, в размер на 167,55 лева, от които 50 лева – по сметка на АССГ, дължима до пълния размер, на присъденото възнаграждение на вещото лице, а останалата сума от 117,55 лева – в полза на ищцата.

Основателно е искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на процесуалния представител на ответника, чийто размер следва да бъде определен, на

основание чл. 78, ал. 8 във вр. ал. 3 от ГПК, съобразно отхвърлената част на предявения иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, при спазване изискванията на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ във вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Съдът счита за съответно на извършените процесуални действия и участието в три съдебни заседания на процесуалния представител на ответника да бъде определено възнаграждение в близост до средния размер, а именно 150 лева, което съобразно изискванията на чл. 78, ал. 3 от ГПК следва да бъде редуцирано до 100 лева, в съответствие с отхвърлената част на исковата претенция по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 204, ал. 1 от АПК във вр. чл. 124, ал. 1 във вр. чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, Административен съд София – град, Първо отделение, 26-ти състав,

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Патентно ведомство на Република България, с адрес: [населено място], [улица] да заплати на И. Б. С., ЕГН: [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0

- обезщетение в размер на 5 388.60 (пет хиляди триста осемдесет и осем лева и шестдесет стотинки) лева, на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, ведно със законната лихва, считано от 19.04.2022 г. до окончателното изплащане,

- обезщетение в размер на 109,46 (сто и девет лева и четиридесет и шест стотинки) лева, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. чл. 106, ал. 4 от ЗДСл,

- обезщетение в размер на 148,44 (сто и четиридесет и осем лева и четиридесет и четири стотинки) лева, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД във вр. чл. 61, ал. 2 от ЗДСл,

- сумата от 117,55 (сто и седемнадесет лева и петдесет и пет стотинки) лева – разноски по делото.

ОТХВЪРЛЯ предявения, на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 във вр. чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, иск от И. Б. С. срещу Патентно ведомство на Република България в частта за разликата между предявения размер от 9 000 (девет хиляди) лева и уважения размер от 5 388.60 (пет хиляди триста осемдесет и осем лева и шестдесет стотинки) лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Патентно ведомство на Република България, с адрес: [населено място], [улица] да заплати сумата в размер на 50 (петдесет) лева по сметка на Административен съд София-град – разноски за възнаграждение на експерта, изготвил ССЧЕ.

ОСЪЖДА И. Б. С., ЕГН: [ЕГН], от [населено място],[жк], [жилищен адрес]0 да заплати на Патентно ведомство на Република България, [населено място], [улица] сумата от 100 (сто) лева - юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението на страните пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ:

